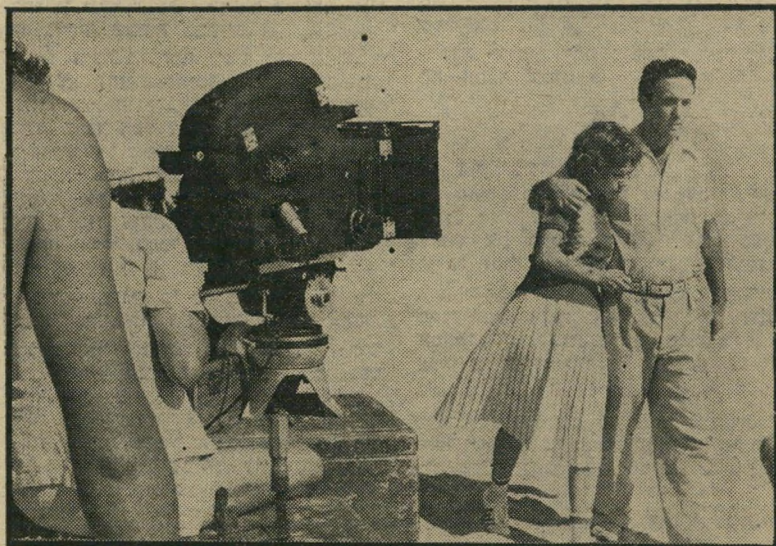

הבמאי הסירו מהן כל סימן של ירק או שיח מידברי. ועל הקרחת האלו מופקדים שני בידואים. שכל תפקידם לסאטא את החול, מבוקר עד ערב. הוא צריך להיות נקי וחלק. "אייאפשר למצוא מקום כזה בכל הי מירחהיתכון". מתפעל המנהל האמנותי

בתספורת קצרה נוסח שנות ה־50 מגלם את החלק הגברי של זוג צעיר שזה עתה נישא, מול הישראלית רחל הפלר. אסי דיין אינו מסתיר את התלהבותו מתכונותיו המיקצועיות המעולות של הצוות הזה.

סריקת השמח

מקום ההטרסה הנראה כלב המידבר, אינו אלא נעגל של גבעות מקסימות בחולות אל־עריש, המרוחקים מטרים ספורים בלבד מן הכביש. שני בדואים מועסקים אך ורק בסאטוא החול ובהחלקתו.

המלבישה מגישה חולצה אחרת. שתפריה הזכנו במיוחד לשם כך, והם פרומים למחצה. רונלד מנסה שוב להעמיד פנים כמתאמץ לקרוע. הבמאי לא מרוצה. שוב נקרע כמו חמאה.

"למה לא ניקח חולצה רגילה? למה להעמיד פנים?" מציע לסאלי. חולצה שלישית מוחלפת, ורונלד קורע את הי שרול. הפעם הוא באמת משקיע בכך מאמצים, וכולם מרוצים.

כאלה הם פני הקולנוע היום, העין הי מודרנית תופשת כל מעשה רמאות, וי מוטב לוותר על טריקים כשאפשר לצלם "על אמת".

"שתי דקות לצילום עד שהענן הבא מגיע אלינו" פוקד לסאלי על האנשים. פעם באנגלית ופעם בצרפתית. הבדואים רצים לטאטא את החול. התפאורה שהעניק הטבע מבהיקה ומסנוורת, ואין צורך אלא במבט קל כדי להיסחף בה אל תעשיית התלומות.

הוליווד מתפרקת. ספרד התייקרה, מרוקו פרימיטיבית, וצינה־ציטה הפכה לזירת קאראטה. אולי דווקא מידבר סיני יהפוך לבירת סרטים אחדשה?

"זה מין סוריאליזם שכזה. קשה להתיר ייחס לעלילה כאל סיפור רגיל. אני מכיר את קלוד, את טעמו ואת דרישותיו המדוייקות, וככל שאהיה קר יותר, שקט ומאופק, אתאים את עצמי לסינון ולאווירה של הי סרט".

השרווד לא שיבנע. שני הבדואים שאומצו בשטה, מטאטאים את החול בי קפדנות. אחד מהם רץ אחרי הצלם ופורש מעליו מטריה שחורה להגנה בפני השמש, שהתייצבה לה במרכזו ושופכת אור עז, אפילו בחוק מדי, לצרכי ההטרסה. הי שחקנים הישראלים הצעירים, אסי דיין, רחל הפלר ומשה איש־כסית (בנו של חצקל המפורסם), עוקבים בהערכה אחר הורא־תיו השקטות של קלוד, הצעיר ביותר בכל החבורה.

רונלד גוטמן שוכב על החול ומנסה לקרוע את שרול חולצתו, כדי להרטיב אותו במים ולרענן את פניו מלהט הי מידבר. זוהי הפעולה הרשומה בריוק רב בספר־התסריט שמחזיקה ז'נט נאה, נערת התסריט הישראלית, המשמשת בתפקידה כאילו היתה קצינת־מיבצעים מעלה. רונלד קורע את השרול — לא, לסאלי אינו מרוצה. "זה לא משכנע, השרול בקרע קל מדי".

אסי דיין

איש כסית

משה, בנו של חצקל איש כסית הקל קאריירה קולנועית בצרילי וחצי, נכברתו הקירח. בעקבות הוא ממלא תפקיד של נער שעשועים מפונק, אחת מן הדמויות המשאירות עקבות בזכרוננו של גיבור הסרט.

והצלם וולטר לסאלי, שהוא אחד מצלמי הקולנוע הגדולים בעולם. הוא צילם את סרטיו של קאקוויאניס אלקטרה, אדיפוס המלך, והיום בו צפו הדגים; הוא צילם את סרטי כויר־המיטבח האנגליים המפורסמים טעם של דבש והרץ למרחקים ארו־כיס; הוא זכה בפרס האוסקר על תום ג'ונס. הוא, כרבים אחרים, יהודי שברה לאנגליה בימי השואה הנאצית, והיום הוא מחפש כל הזדמנות שבה יוכל לעבוד בי ישראל.

כולנו יהודים. הבמאי גם הוא יהודי ממישפחת פליטים, אף שגילו כמחצית מ־גילו של לאסלי. קלוד זכאי הוא בחור בן 24, יליד מצרים, שברה משם עם מישפחתו בשנת 1957, מייד בתום מערכת סיני. הוריו ניספו בזה אחר זה, והוא גדל בבגליה על־ידי זודתו. שם גילה קלוד הצעיר כשרון מיוחד לציוור והיה התלמיד הצעיר ביותר באקדמיה הבגלית לאמנות. את הרעיון לסירטו העלילתי הראשון הזה נשא בתוכו כמה שנים, וידיד־בנפש, רונלד גוטמן, המשחק את התפקיד הראי־שי, טען שלמעשה הנקבות אינם אלא עקבות אוטוביוגרפיים של קלוד. שכך, הגיבור מוצא עצמו במידבר, לבדה, כשר לפתע מקיפות אותו יש מכוניות. כל מכונית והאנשים שבתוכה, שאינם אלא עיקבות למאורעות בחייו של אדם. זוג צעיר, שזוהרעה נישא; זוג מבוגר שבעי יות שונות מכרסמות בו; זוג זקנים; מישפחה וזוג ילדים מורד ביחסיה. כל הדמויות האלו סוגרות עליו פתאום, והוא ניצב בעימות עם עבר, הווה ועתיד.

נפוצים

ונותפוצים

מרגלים (אורלי, תל־אביב, אנג' ליה) — בימים טרופים אלה, כא־שר ראשה של סוכנות־הביון הי מרכזית מצוץ מאחרי כל המפיכת־דמים ושינוי־מישטר אליס, בא סרט זה לפאר את השלומיאליות של עובדי סוכנות זו (ושל כל הסוכנויות המיתרות, מארצות־מת־חרות) שאינם יודעים מימנם ומשמאלם, ונופלים במוק־שים שהם עצמם טמנו, עוד יותר מאשר יויביהם. מאחר שכל החולץ בסיפור זה מצטיין בחוסר־כישרון בולט לעבודת ביון, וההבדל הוא רק במידת המזל, קשה להתייחס לכל העניין ברצינות. הסרט האמיתי על הסי. איי.איי, עוד צריך להיעשות, והוא יהיה סיפור־אימים מסמ־שיער, אין ספק.

אשר למרגלים, אין הוא יותר מאשר סידרה של בדי־חות נפרדות, הרודפות זו אחר זו. בדיחות הנהנות בעי־קר מנוכחותם המבדרת של דונאלד סאתרלנד ואליוט גולד, ומכמה המצאות של הבמאי איירווין קרשנר, גם אם הקשר ביניהן, שצריך להפוך אותן לעלילה מגובשת אחת, הוא מפוקפק למדי.

צמד־החמד, המותיר אחריו חורבן והרט בכל מקום שבו הוא מבקר, החל ממשנתה בתחילת המזל, קשה שבסופו, נקלע לכמה מצבים מצחיקים מאוד; למשל, כשהוא צריך לשכנע ספורטאי רוסי להצטרף למערב, וזה אינו מוכן עד שלא תובטח לו חגיגת, בתוספת לכל שאר

גולד סאתרלנד וכוכב אמיתי — הכלבלב

טבות־ההנאה הכתובות בחוזה, גם נשיקה של ראקל וולטש. לעומת זאת יש כאן רדיפות, הומוסקסואלים, ומכוניות נחרסות, שכמהם ניראו כבר פעמים רבות קוד־דל־כן. אבל, בסך־הכל, לערב של בילוי משעשע וקל, זה בי־החלט מתאים.

"זה כמו הפסוק המפורסם, דע מאין באה ולאן אמה הילד" מנסה רונלד ל־